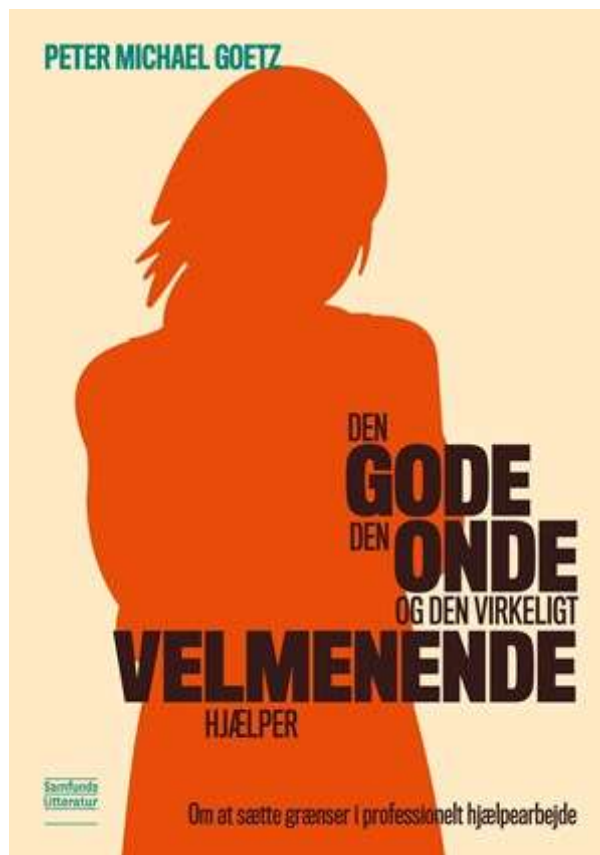

ANMELDELSE PSYKISK ARBEJDSMILJØ 25. maj. 2020 | kl. 07:06

Et velment plaster til et styrtblødende sår

Af: Heidi Friborg Christophersen

Professionelt relationsarbejde har altid været nedslidende. Nu er der kommet endnu en bog, der forklarer, hvorfor det sker, og hvad man skal gøre for at kunne sætte grænser som professionel.

Fakta

Titel

Den gode, den onde og den virkelig velmenende hjælper

Forfatter

Peter Michael Goetz

Pris

229

Sider

176

Vi hører alt for ofte klichéen "Pas nu på dig selv!" Det er noget, vi siger, når vi kan se, at de gode viljer ikke altid rækker, og at man selv er ved at bryde sammen af de mange modsatrettede krav. Når udtrykket ofte skurrer i mine ører, så er det, fordi den slags floskler er tomme, og det handler om, hvilke rammer vi sætter for os selv og over for andre – med andre ord denne bogs tema: at sætte grænser som professionel hjælper. Min egen kæphest er dog den, at det ikke er den enkelte, der er nødt til at sætte den slags grænser, men at det er et strukturelt problem, den enkelte ikke selv kan løse. Coronakrisen er et udmærket eksempel på dette. Det giver en ro og en beskyttelse, at man har den afstand til andre, og at man nu har langt mindre klassekvotienter, ro, renlighed og kortere arbejdsdage. Alt det, som vi lærere har gået og råbt om i al evighed.

Men tilbage til Peter Michael Goetz' praktiske guide til professionelle hjælpere. I sit arbejde som psykolog har han set socialrådgivere og andre med tæt kontakt til udsatte borgere, der er brudt sammen og har måttet sygemelde sig, fordi de ikke har været gode nok til at sige nej. Nu er der endnu en bog, der handler om at tage nejhatten på over for dem, man så gerne vil hjælpe.

Bogen er skrevet til undervisning i professionelt hjælpearbejde, hvor de studerende lærer at kunne prioritere og afgrænse deres hjælp. Igen stritter hårene på min krop, fordi det handler om, at der er for mange opgaver til hver enkelt hjælper. Løsningen ligger derfor ikke i denne bog, men i at man fordeler opgaverne, så hver enkelt hjælper får tilpas mange opgaver, som de vil kunne løse ud fra de resurser, der er til rådighed.

Efter en læsevejledning og en indledning er bogen del op i tre dele: en del, der handler om grænsesætning, hvor hjælperen presses indefra, hvordan hjælperen skal lære at få indblik i egne blinde vinkler, hvordan hjælperen kan blokere og blive rigid i sit handleberedskab, hvordan den professionelle skal kunne komme i kontakt med sig selv, og hvor vigtigt det er, hvordan man får kigget dybt og fordomsfrit ind i sig selv, og hvor den professionelle hjælper får sine indre drivkræfter fra. Del to handler så om at se grænsesætningen udefra, mens del tre handler om nogle praktiske perspektiver.

Nå, men når nu de umulige opgaver alligevel havner hos den velmenende hjælper, så er det jo godt, at vi alle kan lære at prioritere. Desværre er det med sådanne bøger, at der nu kommer nye krav til, hvordan den enkelte skal kunne sætte en klar og hensynsfuld grænse til gavn for hjælpens kvalitet, den hjælpsøgendes tilfredshed samt hjælperens trivsel og arbejdsglæde, som der så smukt står i bogen. Med denne bog har arbejdsgiverne fået en tjekliste, hvorved man kan evaluere effektiviteten af den enkelte medarbejder, og nå at fyre dem, der ikke kan, inden de bliver så syge, at de skal have førtidspension.

Det er som nævnt en psykolog, der har skrevet bogen, og han er selvfølgelig fagprofessionel og har nogle redskaber til at lukke op for, hvad den enkelte skulle have med sig som bagage. Lad os håbe på, at det kun er de virkelig meget dygtige terapeuter, der får lov til at undervise i denne bog. Ellers kan dette psykologiserende sprog meget nemt gøre mere skade end gavn.

Eller sagt på en anden måde: Bogen er "det muliges kunst". Det er en krisebog, der er skrevet for at give et bud på, hvordan man kan få enderne til at nå sammen i et offentligt system, der kører på pumperne. Alt for mange opgaver til for få mennesker. Jeg bliver bare så ked af det, når det altid ender med den enkelte professionelle hjælpers succes eller fiasko. Men selvfølgelig kan vi altid optimere. Og her er vi tilbage til det moderne livs paradigme, der handler om, at alting skal nytte. I en coronakrise lærer vi at stille os skeptiske over for den slags.